

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.523 van 29 mei 2012
in de zaak A. 204.014/IX-7584**

In zake : André GOZIN
 wonend te 3000 Leuven
 Sint-Jacobsplein 23 bus 0201
 waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 maart 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing meegedeeld bij brief van 2 december 2011, waarbij André Gozin inzage wordt geweigerd in zijn administratief dossier bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 mei 2012.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 20 oktober 2011 vraagt de verzoeker aan de RVA Leuven een afschrift van zijn “volledig administratief dossier, sinds datum opmaak” in toepassing van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur.

3.2. Bij brief van 9 november 2011 wijst de RVA Leuven de verzoeker erop dat niet het Vlaamse decreet, doch wel de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur van toepassing is op de RVA. Tevens wordt de verzoeker in toepassing van artikel 5 van de voormelde wet gevraagd zijn aanvraag te verduidelijken door aan te geven binnen welke aangelegenheid zijn verzoek kadert en welke documenten hij wenst te raadplegen. Hij wordt geïnformeerd dat bij gebrek aan verduidelijking van de aanvraag, die zal worden afgewezen als zijnde kennelijk te vaag geformuleerd. Bovendien wordt er op gewezen dat de vraag om een afschrift van het volledig dossier vanaf de datum van aanmaak kennelijk onredelijk is.

3.3. De verzoeker antwoordt met een brief van 16 november 2011. Hij beperkt er zich toe te herhalen dat hij een afschrift vraagt van het volledig administratief dossier en vermeldt dat dit dossier noodzakelijk is “om alle rechten van de verdediging te vrijwaren in (de) context van een gerechtelijke vordering” en “dat hiermee het persoonlijk belang werd aangegeven”.

3.4. De RVA Leuven antwoordt op 2 december 2011 dat de aanvraag nog steeds te vaag en kennelijk onredelijk is, zodat vooralsnog niet op zijn verzoek kan worden ingegaan. Dit is de beslissing die de verzoeker als formeel voorwerp van zijn vordering tot schorsing aanduidt.

3.5. Vervolgens dient de verzoeker op 31 december 2011 een verzoek tot heroverweging in en vraagt hij om advies aan de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten.

Deze Commissie verleent op 13 februari 2012 een advies, dat bij brief van 22 februari 2012 aan de verzoeker en aan de verwerende partij ter kennis wordt gebracht.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering en precisering van het voorwerp

4.1. In een eerste exceptie werpt de verwerende partij op dat het beroep onontvankelijk is wegens het niet uitputten van het georganiseerd bestuurlijk beroep.

Zij betoogt dat de verzoeker de schorsing en de vernietiging vraagt van de beslissing van de RVA Leuven van 2 december 2011 waartegen hij een beroep bij de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten heeft ingesteld, met andere woorden van de beslissing voorafgaand aan het georganiseerd bestuurlijk beroep. Het staat, volgens de verwerende partij, buiten discussie dat het verzoek om advies aan de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten een georganiseerd bestuurlijk beroep is, dat moet worden uitgeput vooraleer de aanvrager een beroep

bij de Raad van State kan instellen. Volgens haar heeft de verzoeker dat beroep evenwel niet uitgeput. Zij zet uiteen dat het bestuur na het advies van de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten immers een nieuwe beslissing moet nemen, in principe binnen een termijn van vijftien dagen na de ontvangst van het advies. Deze termijn is echter geen vervaltermijn die bevoegdheidsverlies met zich meebrengt. De verwerende partij kan ook nog na het verstrijken van de voornoemde termijn, in casu na 13 maart 2012, een nieuwe beslissing nemen. Enkel het eindresultaat van het georganiseerd bestuurlijk beroep kan worden aangevochten voor de Raad van State. Dit is hetzij een expliciete beslissing, hetzij een stilzwijgende beslissing. De beslissing waartegen een georganiseerd bestuurlijk beroep werd ingesteld zijnde de thans bestreden beslissing, kan echter niet worden aangevochten en bijgevolg is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

4.2. In een tweede exceptie stelt zij dat er geen aanvechtbare rechtshandeling is, zodat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Indien de verzoeker niet het geduld heeft om de beslissing af te wachten die de verwerende partij na de ontvangst van het advies dient te nemen, dan dient hij, aldus de verwerende partij, zijn vordering te richten tegen de fictieve weigeringsbeslissing die het bestuur dan geacht moet worden te hebben genomen krachtens artikel 8, § 2, derde lid, van de wet van 11 april 1994. Enkel tegen deze beslissing kon de verzoeker een ontvankelijk beroep instellen bij de Raad van State, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd door artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 11 april 1994. Het beroep is echter niet gericht tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing. Tegen de thans bestreden beslissing, die aan het georganiseerd bestuurlijk beroep voorafgaat, staat geen beroep bij de Raad van State open.

Beoordeling

5.1. Terecht voert de verwerende partij aan dat de beslissing die door de verzoeker formeel als voorwerp van zijn beroep wordt aangeduid, met name deze die hem werd meegedeeld bij brief van 2 december 2011, nog geen definitieve beslissing is. Zoals de verzoeker zelf heeft begrepen stond er tegen die beslissing nog een georganiseerd administratief beroep open, zijnde de vraag tot heroverweging met vraag om een advies aan de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten. Krachtens artikel 8 van de wet van 11 april 1994 moet de overheid binnen de vijftien dagen na de ontvangst van het advies van die Commissie een nieuwe beslissing nemen. Ontvangt de verzoeker geen nieuwe beslissing binnen die termijn dan wordt de overheid geacht een negatieve beslissing te hebben genomen. Pas tegen deze negatieve beslissing staat een beroep open bij de Raad van State. In casu blijkt volgens de verwerende partij dat het advies van de Commissie pas op 27 februari 2012 werd ontvangen door de verwerende partij. Zij had aldus tijd tot 13 maart 2012 om haar eindbeslissing ter kennis te brengen aan de verzoeker. Het blijkt niet dat zij een dergelijke beslissing heeft genomen, minstens is er in het administratief dossier geen spoor van een dergelijke eindbeslissing. Vanaf 14 maart 2012 wordt zij dus geacht een afwijzende beslissing te hebben genomen. Het onderhavige verzoekschrift dateert van 14 maart 2012 en wordt geacht gericht te zijn tegen de stilzwijgende afwijzende beslissing van de verwerende partij, die laatstgenoemde geacht wordt te hebben genomen vanaf 14 maart 2012.

Bijgevolg gaat de Raad van State ervan uit dat de beslissing die de verzoeker bestrijdt, de weigering is om hem inzage te verlenen in zijn dossier bij de RVA. Op het eerste gezicht kan niet worden ingezien waarom de verzoeker geen afspraak met de verwerende partij zou kunnen maken om zijn dossier in te zien en om een kopie te verkrijgen van de relevante stukken in het kader van de door hem voorgenomen gerechtelijke procedure. Dit kan worden georganiseerd in het RVA-kantoor te Leuven op een datum overeen te komen tussen de partijen.

5.2. Bijgevolg kunnen de voornoemde excepties niet worden aangenomen.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de verwerende partij

7. De verwerende partij stelt vast dat de verzoeker in gebreke blijft om enig moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vermelden, laat staan dat hij dit aannemelijk zou maken. Het begrip moeilijk te herstellen ernstig nadeel komt in het verzoekschrift zelfs niet voor.

Zij stelt verder dat het niet haar taak is, noch deze van de Raad van State, om bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting in het verzoekschrift op zoek te gaan naar een mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Meer nog, de verzoeker vordert volgens het opschrift van zijn verzoekschrift weliswaar de schorsing, doch bij de beschrijving van de bestreden beslissing en in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vordert hij enkel de vernietiging van de bestreden beslissing.

Beoordeling

8. De vordering tot schorsing moet om ontvankelijk te zijn een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Hoewel bij deze uiteenzetting geen formalisme vereist is en het bijgevolg niet nodig is dat de desbetreffende uiteenzetting in een apart hoofdstuk van het verzoekschrift opgenomen zou moeten worden, is het wel noodzakelijk dat de verzoeker aanduidt welke precieze gegevens volgens hem verantwoorden dat niet alleen de vernietiging, maar ook de schorsing wordt uitgesproken en waarom. Hij dient hiertoe de vereiste gegevens te vermelden in zijn verzoekschrift, ter adstructie van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Terecht werpt de verwerende partij op dat de verzoeker geenszins uiteenzet of zelfs maar beweert dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt of dreigt te lijden ten gevolge van het feit dat hem inzage in zijn dossier werd geweigerd.

Ter terechtzitting verklaart de verzoeker dat hij stukken uit zijn administratief dossier nodig heeft om de schorsing van zijn werkloosheidsuitkering te betwisten. Deze uitleg, hoewel aannemelijk, volstaat niet om het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is bijgevolg niet ontvankelijk.

9. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 29 mei 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons